

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 662/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 czerwca 2022 roku w sprawie VII K 383/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zawarte w apelacji prokuratora do uniewinnienia oskarżonego P. S. zarzuty obraży prawa procesowego poprzez dowolną ocenę dowodów oraz powiązane z nimi zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych poprzez wadliwe uniewinnienie oskarżonego, podczas gdy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zdaniem prokuratora materiał dowodowy pozwala na ustalenie jego współsprawstwa co do zarzuczonego mu i oskarżonemu D. P. (1) czynu kradzieży aparatu fotograficznego, a co najmniej na ustalenie, że oskarżony P. S. dopuścił się tego czynu w formie pomocnictwa udzielonego sprawcy bezpośredniemu w osobie oskarżonego D. P. (1).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty zawarte w apelacji prokuratora są chybione. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i logicznej, oraz zgodnej z doświadczeniem życiowym oceny dowodów, żadnego istotnego dowodu nie pominął i prawidłowo ustalił stan faktyczny. Ponieważ ocena to została szczegółowo zaprezentowana w bardzo sumiennie sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego</p>				

wyroku, nie będzie tu powielana, dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy w pełni ją aprobuje. Dlatego w niniejszym uzasadnieniu odniesie się jedynie do konkretnych zarzutów i argumentów prokuratora.

Prokurator snując wizję rzekomego porozumienia między oskarżonymi nie zauważa, że do spotkania między P. S. a D. P. (1) doszło przypadkowo, gdy P. S. szedł na umówione już wcześniej spotkanie z pokrzywdzonym. Ponadto, P. S. nie znał się dobrze z D. P. (1), nie znał nawet dokładnie jego personaliów, kojarzył go z pseudonimu. P. S. jest osobą niekaraną, prowadzi legalną działalność gospodarczą, zaś D. P. (1) jest recydywistą wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Wizja, że osoby te weszły w przestępcze porozumienie jest niedorzeczna.

Prokurator pomija również w swej argumentacji osobę

świadka M. W.,
który razem z
oskarżonym P. S.
wszedł do lokalu
pokrzywdzonego,
który znał przecież
dobrze P. S. i nawet
umówili się, że P.
S. weźmie usługę
świadczoną przez
pokrzywdzonego na
rzecz M. W. na
rachunek swojej
działalności
gospodarczej
(zeznania M. W.
k. 200v). M.
W. widział przed
lokalem
pokrzywdzonego
oskarżonego D. P.
(2), do lokalu wszedł
jednak tylko z P.
S. i razem zaczęli
załatwiać sprawę
swojej usługi. Widać,
że w takich
okolicznościach
oskarżony P. S.
chciał w jakikolwiek
sposób pomagać w
kradzieży
oskarżonemu D. P.
(1) jest
nieprawdopodobna
(wszak nawet
gdyby hipotetycznie
założyć, że taki plan
mieli, to spaliby
on na panewce na
skutek pojawienia
się świadka i
oskarżony P. S.
wymówiłby się od
wizyty u
pokrzywdzonego
tego dnia
przekładając ją na

bardziej dogodny moment).

Koncepcja prokuratora jawi się wręcz jako absurdalna, gdy uświadomimy sobie (co prokurator pomija), że zanim doszło do kradzieży, oskarżony P. S. zostawił pokrzywdzonemu swoje dane personalne i kontaktowe (zlecił usługę wykonania pieczętki na poczet swojej działalności gospodarczej i czekał na jej wykonanie). P. S. umawiał się na tę usługę już wcześniej, wiedział i widział, że w lokalu pokrzywdzonego są kamery monitoringu, dlatego wręcz absurdalne jest twierdzenie, że w jakikolwiek sposób o w jakiegokolwiek formie (również pomocnictwa) współdziałał z oskarżonym D. P. (1). Przecież oczywiste było, że w razie stwierdzenia kradzieży pokrzywdzony przekaze jego dane policji.

Dlatego oskarżony P. S. nie tylko nie pomagał oskarżonemu D. P.

(1) w dokonaniu kradzieży aparatu fotograficznego, ale wręcz tego nie chciał. To dlatego, chcąc go od tego odwieść, pokazywał mu kamery monitoringu. Zatem nie może być mowy o sugerowanym przez prokuratora psychologicznym pomocnictwie do czynu, po pomocnictwo to polega na udzieleniu wsparcia sprawcy, dania mu psychicznej motywacji i pomocy w celu zrealizowania przez niego przestępstwa, a przecież P. S. nie dość, że nie wspierał oskarżonego D. P. (1), to czynił coś dokładnie przeciwnego – odwoził do od jego zamiaru dokonania kradzieży wskazując na kamery monitoringu.

O tym, że oskarżony P. S. nie chciał pomagać oskarżonemu D. P. (1) w dokonaniu kradzieży świadczy też jego późniejsze zachowanie. Otóż, gdy zadzwonił do niego pokrzywdzony informując o kradzieży aparatu fotograficznego, P. S. pojawił się u

niego niezwłocznie, tłumacząc się z tej sytuacji, a także osobiście i dobrowolnie sam stawił się na policję w tej sprawie, dostarczając wszelkich danych na temat D. P. (1), jakimi dysponował. Oczywiste jest, że nie znaleziono u P. S. skradzionego pokrzywdzonemu mienia. Prokurator pomija wszystkie te okoliczności w swej apelacji.

Bezsporne jest również, że P. S. nie zareagował w tej sytuacji prawidłowo, a mianowicie widząc, że D. P. (1) dokonuje kradzieży poprzestał na odradzaniu mu tego, ale nie zaalarmował pokrzywdzonego. Jednak nie świadczy to o wejściu ze sprawcą kradzieży w porozumienie. Jak wyżej wykazano, oskarżony P. S. nie chciał, aby oskarżony D. P. (1) dokonał kradzieży, odwodził do od tego – aczkolwiek go nie powstrzymał. Taka bierna postawa nie stanowi ani współsprawstwa, ani pomocnictwa (po odwożąc D. P. (1) od czynu nie udzielał

mu wsparcia tylko dokładnie odwrotnie). Natomiast postawa P. S. nie jest niestety odosobniona w naszym społeczeństwie i Sąd w ramach rozpoznawania spraw karnych niejednokrotnie spotkał się z tego typu znieczulicą społeczną, polegającą na udawaniu przez świadków różnych przestępstw, że nic się nie stało. O tym, że nie jest to zachowanie odosobnione świadczy najlepiej fakt, iż ustawodawca penalizuje niektóre takie zachowania w art. 240 § 1 kk, jednak w katalogu przestępstw wymienionych w tym przepisie nie ma kradzieży. Postawa oskarżonego P. S. była nieetyczna, niemoralna, z pewnością nie wykazał się odwagą cywilną i właściwą postawą obywatelską, ale nie jest to w tym przypadku penalizowane (choć niewątpliwie naganne).

Nie da się wywieść wcześniejszego porozumienia

między oskarżonymi z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie. Za całą pewnością nie świadczy o tym powołany przez prokuratora fakt, że po przypadkowym sprostaniu się tych mężczyzn na ulicy w czasie, gdy P. S. szedł do pokrzywdzonego, na pytanie D. P. (1), czy może iść z nim odpowiedział twierdząco. Nie ma w tym nic dziwnego ani podejrzanego. Również zapoznanie się przez Sąd z nagraniem z monitoringu przekonuje, że P. S. był zaskoczony i zmieszany zachowaniem D. P. (1). Zatem wiarygodne jest, że do spotkania tych mężczyzn doszło przypadkowo, nie zawierali oni żadnego porozumienia w celu dokonania kradzieży, D. P. (1) działał samodzielnie, a P. S. nie objął tego przestępstwa żadną postacią zamiaru i był tym zaskoczony. To nie oskarżony P. S. celowo robiąc zamieszanie umożliwił oskarżonemu D. P. (1) dokonanie kradzieży, jak

bezzasadnie argumentuje prokurator, tylko to D. P. (1) niezależnie od P. S. i bez jego woli w tym zakresie wykorzystał fakt, że pokrzywdzony jest zajęty zrealizowaniem usługi dla klienta i ukradł z półki aparat fotograficzny. P. S. nie działał w celu odwrócenia uwagi pokrzywdzonego, tylko przyszedł do niego we własnej sprawie chcąc wyrobić sobie pieczętkę, a D. P. (1) wykorzystał to bezczelnie nie współpracując w tym zakresie z P. S..

Przecież, gdyby mężczyźni ci naprawdę współpracowali i działali w ramach podziału ról, tak jak twierdzi apelant, czego dowodem ma być według niego ostrzeżenie D. P. (1) przez P. S. o monitoringu, to po takim ostrzeżeniu D. P. (1) nie podjąłby się kontynuowania przestępczej akcji, zwłaszcza wiedząc (wszak mieliby działać w porozumieniu), że jego współsprawcą podał przed chwilą pokrzywdzonemu swoje dane osobowe

i kontaktowe, co
niczym na widelcu
wystawi ich obu
policii. Tymczasem
D. P. (1) nie przejął
się monitoringiem,
bo on swoich
danych nie zostawił,
wiedział, że P. S.
jego danych nie zna
(znali się jedynie z
widzenia), a że z nim
nie współdziałał, to
mimo tego dokonał
kradzieży. Skoro D.
P. (1) zignorował
P. S., to ani nie
mógł działać z nim
w porozumieniu,
ani nie korzystał
z jego pomocy,
dlatego argumenty
prokuratora w tej
kwestii są po
prostu nielogiczne.
Natomiast
stwierdzenie
prokuratora, jakoby
P. S. „z aprobatą
przyglądał się” jak
D. P. (1) dokonuje
kradzieży, jest
dowolne i nie
odnajduje
odzwierciedlenia w
materiale
dowodowy, w
szczególności z
nagrania
monitoringu nic
takiego nie wynika,
a wręcz przeciwnie,
P. S. wygląda
na zmieszanego i
zaskoczonego tą
sytuacją. Nie są
również zrozumiałe
tezy, jakoby P. S.
okazywał sprawcy
„manifestację

solidarności”, skoro odwoził go od dokonania kradzieży, a po jej ujawnieniu współpracował z pokrzywdzonym i policją.			
Wniosek			
Wniosek o uchylenie wyroku co do oskarżonego P. S. i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Było to omówione powyżej.			
3.2.	Zawarty w apelacji oskarżonego D. P. (1) zarzut obrazy prawa procesowego poprzez niewzięcie pod uwagę opinii psychiatrycznej z której wynika, że podejrzany nie może odbywać kary zbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut jest chybiony. Z dwóch opinii psychiatrycznych przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego (początkowo toczyły się dwa postępowania przygotowawcze) wynika co prawda, że na etapie wydawania tych opinii podejrzany ze względu na wówczas występujący stan zdrowia wtedy nie mógł odbywać kary pozbawienia wolności (k. 93, k. 256) ale nie oznacza to, że nie będzie mógł jej odbywać w przyszłości (obie opinie wydawane były w dniu 19 maja 2021 roku, a więc półtora roku temu). Jeżeli stan taki będzie się utrzymywał, kwestią tą właściwy Sąd zajmie się na etapie wykonawczym i będzie mógł rozważyć odroczenie wykonania kary. Zatem kwestia ta nie ma wpływu na treść zaskarżonego wyroku.</p>		
Wniosek		

Brak wniosku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak wniosku			
3.3.	Zawarty w apelacji oskarżonego D. P. (1) zarzut obrazy prawa procesowego poprzez naruszenie prawa do obrony z uwagi na cofnięcie oskarżonemu obrońcy z urzędu, wydanie wyroku „zaocznego”, co uniemożliwiło oskarżonemu złożenie dodatkowych wyjaśnień.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty te są chybione. Z dwóch opinii psychiatrycznych przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego (początkowo toczyły się dwa			

postępowania przygotowawcze) wynika, że oskarżony nie jest chory psychicznie, może brać udział w postępowaniu oraz może bronić się samodzielnie bez pomocy obrońcy (k. 93, k. 256) – kopie jednej z tych opinii oskarżony załączył do apelacji. Dlatego Sąd w obu sprawach postanowił o tym, że udział obrońcy nie jest obowiązkowy i cofnął wyznaczonych obrońców (postanowienie z dnia 14 czerwca 2021 roku w sprawie VII Kp 203/21 na k. 271 i postanowienie z dnia 20 października 2021 w sprawie VII K 383/21 na k. 325). Oskarżony miał tego pełną świadomość, stawiał się na pierwszym terminie rozprawy bez obrońcy z wyboru, nie wnosił o odroczenie sprawy celem ustanowienia takowego ani nie złożył wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu, na rozprawie tej złożył wyjaśnienia w których przyznał się do winy, na kolejny termin rozprawy nie przyszedł, choć był o nim powiadomiony, nie składał żadnych

<p>wniosków. Na kolejne dwa terminy również nie stawił się, choć o każdym z nich był powiadamiany. Zatem oskarżony sam pozbawił się możliwości składania dodatkowych wyjaśnień. Na pierwszej rozprawie co prawda sygnalizował, że będzie takie składał w obecności swojego obrońcy, ale ani nie wniósł o odroczenia rozpraw, ani nie składał wniosków o ustanowienie obrońcy z urzędu, ani nie ustanowił sobie obrońcy z wyboru. Nie zachodził przypadek obrony obligatoryjnej, a obecność oskarżonego nie była obowiązkowa, był powiadomiony o każdym terminie. Zatem nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, na które powołuje się oskarżony w apelacji.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Brak wniosku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>		

	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak wniosku			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Wyrok i zawarte w nim rozstrzygnięcia .			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			

Apelacje są bezzasadne. Było to omawiane.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art.		

	17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego D. P. (1) od kosztów sądowych z uwagi na jego ubóstwo.	
3	Na podstawie art. 636 § 1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego P. S.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony D. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana